

Sygn. akt IV W 1345/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie, IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Monika Zarzycka

Oskarżyciel publiczny: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.10.2019r. i 27.11.2019r.

sprawy J. K. (1), syna Z. i A., ur. (...) w L.

obwinionego o to, że:

w okresie od dnia 11 sierpnia 2018 r. do dnia 17 sierpnia 2018 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...) będąc właścicielem firmy (...) - posiadaczka pojazdu marki H. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...), komu powierzył ww. pojazd do kierowania lub używania w dniu 29 maja 2018 r. o godz. 18:00,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.).

orzeka

I. Obwinionego **J. K. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Na mocy art. 119§2 pkt 1 kpw kosztami postępowanie obciąża jednostkę samorządu terytorialnego.

Sygn. akt IV W 1345/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2018 roku pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Straży Miejskiej znajdując się na ul. (...) vis – à – vis (...) w W. około godziny 18:00 ujawnili wykroczenie polegające na postoju pojazdu marki H. o nr rej. (...) zaparkowanego w strefie znaku B – 36, na chodniku przy braku pozostawiania 1,5 metra przejścia dla pieszych. Ponieważ powyższa okoliczność stanowiła naruszenie dyspozycji art. 92 § 1 i art. 90 Kodeksu Wykroczeń czyn ten został udokumentowany sporządzeniem notatki urzędowej oraz wykonaniem przy użyciu aparatu cyfrowego, zdjęć obrazujących zastaną sytuację. Następnie, do ustalonego przez Straż Miejską właściciela pojazdu marki H. o nr rej. (...) J. K. (1) wysłane zostało na adres ul. (...) lok.(...) w W. tj. miejsca prowadzonej przez w/w działalności gospodarczej wezwanie wraz z oświadczeniem oznaczonym jako część B i C. Część B zawierała oświadczenie o udzieleniu informacji komu J. K. (1) powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 29 maja 2018 roku, zaś część C zawierała odmowę wskazania komu J. K. (1) powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W przedmiotowym wezwaniu J. K. (1) został pouczone, iż spoczywa na nim obowiązek poinformowania odnośnie osoby której powierzył

pojazd do kierowania lub używania i w przypadku niespełnienia tego obowiązku poniesie odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń. Jednocześnie w zaadresowanym wezwaniu wskazany został termin 7 dniowy w którym to okresie zobowiązany został on do odesłania listownie wypełnionych oświadczeń na adres (...) Straży Miejskiej (...), zaś w przypadku ich nie wypełnienia o obowiązku jego osobistego stawiennictwa w tejże siedzibie. Wezwanie wraz z załącznikami zostało doręczone w dniu 10 sierpnia 2018 roku, jego odbiór osobiście pokwitował jednak prowadzący działalność pod tym samym adresem kolega J. K. (1) tj. S. M. składając na nim swój podpis. O okoliczności odebrania wezwania, w tym o zawartej na nim treści z uwagi na nadmiar obowiązków i prawdopodobnie przebywanie J. K. (1) w tym czasie na urlopie wypoczynkowym poza granicą RP S. M. nie poinformował go. Tym samym J. K. (1) nie wiedząc, że jest osobą zobowiązaną do udzielenia w terminie 7 dni licząc od dnia odebrania wezwania informacji kto był użytkownikiem pojazdu marki H. o nr rej. (...) w dniu 29 maja 2018 roku, nie stawiał się w tym okresie osobiście do siedziby Straży Miejskiej, oraz nie nadesłał żadnych wyjaśnień na piśmie. Jednocześnie Straż Miejska uznając wysłane pod powyższy adres wezwanie za doręczone, odstąpiła od jego przesłuchania i skierowania wniosku o jego ukaranie do Sądu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia obwinionego J. K. (1) (k. 49 - 50); zeznania S. M. (k. 70 - 71); notatkę urzędową (k. 1); materiał poglądowy (k. 2 - 8); zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 19); w tym informację ze Straży Miejskiej (k. 58 - 60).

Obwiniony J. K. (1) podczas przesłuchania (k. 49 - 50) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie otrzymał wezwania od Straży Miejskiej. Oznajmił, że w tym okresie przebywał na urlopie poza granicami kraju. Obwiniony nadmienił, że wezwanie odebrał jego kolega, który prowadzi swoją działalność pod tym samym adresem i nie przekazał mu go. Oznajmił, że gdyby wezwanie otrzymał odpowiedziałby na nie. Dodał, że Straż Miejska nie próbowała wezwać go ponownie, czy powtórnie dostarczyć mu przedmiotowe wezwanie, wskazując, że pod adresem ul. (...) lok (...) w W. prowadzi działalność gospodarczą.

Sąd zważył co następuje:

Za zgodne z prawdą Sąd uznał zeznania świadka S. M. (k. 70 - 71). Z treści złożonych przez w/w świadka zeznań wynika, że o ile odebrał on wezwanie od Straży Miejskiej adresowane do obwinionego J. K. (1), to jednak nie był w stanie potwierdzić, czy wezwanie to przekazał następnie obwinionemu, wskazując jednocześnie, że z pewnością nie mógł go przekazać w dniu jego odbioru, ponieważ wówczas obwiniony przebywał poza granicami kraju, zaś w momencie jego powrotu, sam wyjechał na urlop mijając się z nim.

Sąd wyjaśnienia obwinionego J. K. (1) (k. 49 - 50) uznał za wiarygodne. Przede wszystkim z tego względu, że brak jest możliwości weryfikacji prawdziwości tych wyjaśnień w świetle pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie. Dość istotną okolicznością dla oceny wyjaśnień obwinionego jest bowiem fakt, iż wezwanie zobowiązujące do wskazania użytkownika pojazdu faktycznie zostało osobiście odebrane przez inną osobę tj. S. M.. O ile zatem jakichkolwiek wątpliwości nie może budzić fakt, że pojazd marki H. o nr rej. (...) został zaparkowany niezgodnie z obowiązującymi przepisami, co wynika zarówno z notatki urzędowej (k. 1) jak i wykonanych na miejscu zdarzenia i załączonych do niej zdjęć z ujawnionego wykroczenia (k. 2 - 8), których autentyczność i prawdziwość zawartej w nich treści jest bezdyskusyjna, to jednak poważne wątpliwości budzi okoliczność, czy o ujawnieniu tego wykroczenia i w następstwie wystawienia z tego tytułu wezwania obwiniony powziął wiedzę. W ocenie Sądu nie można z całą pewnością wykluczyć takiej sytuacji, w której obwiniony nie został poinformowany przez S. M. urzędującego pod tym samym adresem, iż na adres ten zostało nadesłane przez Straż Miejską wezwanie, w tym o zawartej w tej korespondencji treści o konieczności udzielenia w terminie 7 dni licząc od dnia odebrania tego wezwania informacji kto był użytkownikiem pojazdu marki H. o nr rej. (...) w dniu 29 maja 2018 roku, skoro sam świadek J. M. okoliczności tej nie pamiętał, a jednocześnie w dużej mierze ją wykluczył uzasadniając to brakiem w tamtym momencie kontaktu z obwinionym. Jak wynika bowiem z dokumentacji zawartej w aktach sprawy wezwanie z dnia 2 sierpnia 2018r. zawierające załącznik w postaci oświadczeń oznaczonych jako część B i C zostało wysłane wbrew treści widniejącej w tej korespondencji na adres ul. (...) Lok. (...) w W. i odebrane nie przez obwinionego J. K. (1), lecz przez S. M. (z.p.o. - k. 19, informacja ze Straży Miejskiej k. 58 - 60). Nie można zatem z całą stanowczością wykluczyć tego, iż

okoliczności podane przez obwinionego stanowczo wykluczającego, by miał wiedzę odnośnie nadesłania wezwania za pośrednictwem poczty przez Straż Miejską i nie poinformowania go o tym przez S. M., którego zeznania są zbieżne z treścią wyjaśnień obwinionego nie są zgodne z prawdą. W świetle tak zebranego materiału dowodowego, brak jest bowiem możliwości kategorycznego i nie budzącego wątpliwości takiego ustalenia. Jednocześnie stwierdzić należy, iż przeciwko przedstawionej przez obwinionego wersji zdarzenia nie przemawiają w sposób nie budzący wątpliwości żadne inne dowody, przy czym sam oskarżyciel publiczny takich przeciwdowodów w toku postępowania nie zgłaszał.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonaniu jego oceny należy stwierdzić, że nie jest możliwe stwierdzenie, że faktycznie obwiniony J. K. (1) popełnił zarzucane mu we wniosku o ukaranie wykroczenie. Należy bowiem wskazać, że odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń ponosi ten, który pouczony, iż spoczywa na nim obowiązek poinformowania odnośnie osoby której powierzył pojazd do kierowania lub używania nie spełni go. Obowiązek określony w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym ciąży zarówno na właścicielu, jak i na użytkowniku pojazdu. Na żądanie uprawnionego organu osoba taka winna zatem wskazać, kto w danej chwili był użytkownikiem pojazdu. Wykonanie zaś tego obowiązku przez właściciela pojazdu następuje, gdy wskaże osobę, której oddał pojazd do kierowania, wtedy też obowiązek ten przechodzi na tę osobę. Obowiązek ten jest zatem spełniony, gdy na piśmie zostanie poinformowany właściwy organ o tych okolicznościach, a naruszony w sytuacji, gdy na piśmie odmówi się ich podania. Gdy pytany zachowa się natomiast biernie i nie udzieli żadnej informacji to zachowanie takie w istocie jest identyczne, lecz jedynie pod warunkiem, że pismo to zostało prawidłowo doręczone. Tym samym znamię określone w treści art. 96 § 3 k.w. jedynie może być zrealizowane wówczas, gdy mamy do czynienia z beczynnością, zaniechaniem, np. brakiem odpowiedzi na pismo czy ustnie zadane pytanie, osoby zobowiązanej do wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub użytkowania w oznaczonym czasie. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że obwiniony faktycznie nie stawiał się do siedziby Straży Miejskiej, nie nadesłał w terminie 7 dni oświadczeń wraz udzieleniem informacji kto był użytkownikiem pojazdu marki H. o nr rej. (...) w dniu 29 maja 2018 roku, oraz nie nadesłał wyjaśnień uniemożliwiających jego osobiste stawiennictwo w siedzibie Straży Miejskiej. Niewątpliwie zachowanie takie wyczerpywałoby zatem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw, który jest usankcjonowaniem obowiązku wynikającego z przepisu o charakterze porządkowym, zawartego w treści art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym bezwzględnie w przypadku odebrania wezwania kierowanego ze Straży Miejskiej. W przedmiotowej sprawie poważne wątpliwości budzi jednak okoliczność istnienia po stronie obwinionego wiedzy o konieczności takiego stawiennictwa i odpowiedzi na w/w zapytanie. Nie budzi jedynie żadnej wątpliwości taka sytuacja, w której popełnia czyn z art. 96 § 3 k.w. ten zobowiązany, który osobiście odebrał kierowane do niego pismo uprawnionego organu i nie udzielił na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechał. W niniejszej sprawie wezwanie zaadresowane zostało jednak jedynie na jeden z dwóch ustalonych przez Straż Miejską adresów, a co więcej zostało ono odebrane przez również prowadzącego pod tym adresem swoją działalność S. M., przy czym brak jest całkowitej pewności co do tego, że obwiniony o okoliczności nadesłanego wezwania w ogóle wiedział. Należy również podnieść, iż w przedmiotowej sprawie wyczerpane zostały także możliwości dowodowe, a tym samym Sąd nie był w stanie uzupełnić materiału dowodowego poprzez dopuszczenie kolejnych dowodów, które mogłyby mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a jednocześnie, których przeprowadzenie pozwoliłoby rozstrzygnąć istniejące wątpliwości i doprowadzić do ustalenia prawdy materialnej. Podkreślić należy, iż obwiniony jest tą stroną procesu, która zgodnie obowiązującą zasadą domniemania niewinności (art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 k.p.k.) nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Co więcej, obwiniony nie ma obowiązku po pierwsze składać wyjaśnień, po drugie składać wyjaśnień o treści zgodnej z rzeczywistością. To nie obwiniony jest zobowiązany do udowadniania swojej niewinności. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa bowiem na oskarżycielu publicznym, który powinien podejmować wszelkie możliwe działania mające na celu udowodnienie winy obwinionemu odnośnie zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

Reasumując Sąd uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający aby J. K. (2) przypisać winę odnośnie popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu. W związku z istniejącymi wątpliwościami w tym zakresie Sąd w myśl zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. zobowiązany był rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego i uniewinnić go od popełnienia tak zarzucanego mu czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 2 k.p.w. z uwagi na okoliczność, iż Straż miejska będąca formacją umundurowaną utworzona została przez Radę Miasta (...).